

Kopjafa-avatás Szederkényi Zoltán emlékére

November 20-án szinte pontosan egy évvel Szederkényi Zoltán volt erdész tagtársunk halálát követően, a Kecskeméti Helyi Csoport tagjai, volt kollégái, vadásztársai mintegy hatvanan megemlékezésre gyűltek össze a KEFAG Zrt. Tóserdei Kastélyának parkjában, hogy méltó emléket állítsanak egy igaz erdésznek.

A rendezvény kezdetét vadászkürt jelezte, bevezetőül pedig Zoli barátunk unokája, *Varga Szabolcs* szavalta el Áprily Lajos Vadlúd voltam című versét. A megemlékező szavakat *Felföldi Zoltán* erdőmérnök, nyugalmazott erdészvezető mondta, amelyből az alábbiakat idézzük.

„Kedves Barátaim! Ide ma Szederkényi Zoli, erdész kolléga iránti közös tiszteletünk, megbecsülésünk hozott bennünket. Nem gyászolni jöttünk, azt megtettük halálának hírére. Ide most ünnepelni érkezünk. Ünnepelni azt, hogy amíg élt, közénk tartozott és közénk tartozik most is. Tudjuk, hogy a csatamezőn elhunyt nagy harcosok sírdombjára társai mementóul a kopjáját tűzték, hogy hirdesse a visszamaradtak számára az elhunyt dicsőségét. Így tűztük mi is ide ezt a kopjafát, hogy aki erre jár és rátekin, egy gondolat erejéig megemlékezzen arról az emberről, arról az erdészről, aki életének nagyobb részét itt élte, itt dolgozott, munkájával és szeretetével alakította kedves Tóserdőt. Hamvai itt vannak elszórva a nagy Ibolyásban, kedvenc magaslesek környékén, hisz életének az erdészkedés mellett a vadászat volt a másik legnagyobb szerelme. Családjá mellett ezek töltötték ki gondolatait, napjait. Tőle tudom, mert mesélt nekem róla, hogy amikor kisgyermek volt, édesapja, aki szintén erdész volt Nagymaroson, gyakran vitte hátizsákjában erdei útjain, ha már elfáradt a lába a szaladgálásban. Ebben közös sorsa volt édesapja kedvenc tacsakójával, aki szintén gyakori utasa volt a hátizsáknak. Hát itt és így indult el egy erdész pálya, ami hivatásá nemesült, és itt ért véget Tóserdőben. Történelmileg rendkívül változatos időszakban kellett erdészkednie. Hátizsákos kisgyermek korában édesapja uradalmi erdész volt, ő viszont már az ún. szocialista nagyüzemi gazdálkodás kezdeti időszakában, az alföldfásítás őskorában szerezte meg az erdész-

technikusi képezését Sopronban. Az akkori káderpolitikai gyakorlatnak megfelelően egyszerűen idehelyezték az Alföldre, s néhány kezdeti hónap után Tóserdőben találta magát. Itt is maradt haláláig, és amint a kopjafa hirdeti, halála után is.

42 év szolgálat után, valamilyen formában, itt minden fa viseli keze munkáját. Az emberi kapcsolata is ide kötik, úgy az erdészlet, mint a vadászat területén. Itt találta meg feleségét, Cönikét, aki tanító néni lévén idehordta kisiskolásait, hogy itt szívják magukba a természet szeretetét. Munkatársai tisztelték és elfogadták akkor is, amikor munkahelyi vezetőként irányította őket, és akkor is, amikor független alvállalkozói viszonyban dolgozott vele. Precíz, megfontolt ember volt. Az igazáért kiállt. Rend uralkodott a lelkében, és ezt kisugározta a környezetére is. Hozzá küldték az erdészgyakornokokat, hogy a szakma tiszteletét elsajátítsák. Ízig-vérig közösségi ember volt, szerette a fiatalokat, és feltétel nélkül átadta a tudását. Igazi ta-

nítómester volt. Baráti körben két beceneve volt. Női munkatársai úgy emlegették, hogy a „Szép Erdész”. S mi, fiúk kissé humoros összekacsintással úgy emlegettük, hogy a „Nagy Sas”. Gyakran képviselte szakmánkat szakmai fórumokon, és hivatalos vadászaton. Elismerésül megkapta az „Alföldi Erdőkért” és a „Kiskunsági Erdőkért” kitüntetések. Sportvadászként 1960 óta haláláig tagja, közben elnöke és vadászmestere is volt az Alpári Vadásztársaságnak. Kiváló vadászkutya idomító volt és koronglövő sportemberként számtalan országos verseny nyertese lett. És most, hogy fölállítottuk, mit üzen, mit mond, mit sugall nekünk ez a kopjafa?

Üzeni, hogy Szederkényi Zoltán emlékére állítottatott, s egyben, hogy igaz ember volt, és méltó módon kívánnak megemlékezni róla munkatársai.

Üzeni, hogy szabad elkötelezetten élni és cselekedni, mert csakis így érdeemes.

És üzeni azt is, hogy ez a kopjafa az egyszerű zöld ruhás erdész emlékére áll itt, aki embertársai részére a természet nagykövete.”

A megemlékezés és a tisztelet koszorúinak elhelyezése után a támogató KEFAG Zrt. és az Észak-Kiskunsági Erdészlet meleg gulyással látta vendégül a megjelenteket. A gyönyörű késő őszi időben sokáig tartott az erdészbarát hangulatú beszélgetés.

Koczka Zoltán
titkár, OEE Kecskeméti HCs

